



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Consolatio ex Oratione Dominica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

Christus. Sicut enim ipsum resurgendo perduxit ad Patrem: ita & te illi per resurrectionem representant. Quia ut te inuideret ad celum, ad terram descendit: sed non deseruit celum.

VERBA HANANI PROPH. AD ASA
REGEM IVDÆ.

I I. Paralipom. XVI.

Oculi Domini contemplantur uniuersam terram, & præbent fortitudinem his qui corde perfidei credunt in eum.

CONSOL. EX ORAT. DOMINICA.

Quàm efficax sit apud Deum Oratio: & unde ei hæc efficacia.

CAPVT
IIII.

Psal. 146.
Luc. 12.

Quàm sit efficax apud Deum Oratio, multis ac præclaris utriusq. Testamenti exemplis declaratur. Si causas huius rei quarimus: in promptu sunt. Prima est, naturalis illa & incõprehensibilis Dei BONITAS. Hac miseris nostris tangitur: hac inuentis etiam dat escam ipsorum, & pullis cornorum inuocantibus eum. Altera est, illius DILECTIO: qua & ipsa immensa est & infinita. Hanc si addamus naturali illi Bonitati, facile apparebit, quid apud eum possit affectuum oratio. Præterquam enim quod summè bonus est: etiã supra modum nos diligit. Unde fit, ut anima condonabilia petenti nihil negare possit. Tertia est, illius PRÆCEPTO de orando adiuncta PROMISSIO. Nam qui optimus est, quique impensè nos diligit, orare nos iussit: operumque suam pollicitus est.

Psalmo XLIX. Inuoca me in die tribulationis: erua me, & honorificabis me.

Psal. XC. Clamauit ad me, & exaudiam eum: cum ipse fuerit in

in tribulatione: eripiam eum & glorificabo eum.

Elia: LXV. Eritq; antequam clamet, ego exaudiam: illuc illis loquentibus, ego audiam.

Matthæi VII. Petite, & dabitur vobis: querite, & inuenietis: pulsate, & aperietur vobis.

Marci XI. Dico vobis, omnia quaecunque orantes petitis, credite quia accipietis, & enesient vobis.

Ioannis XVI. Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.

Oportet autē fidem adhibere firmissimam Promissis Rom. 10.
diuinis. Siquidem primus ad orationem nos incitās sti-

mulus, est nostra i. Deum fides: quam spes & charitas, induit a vera fidei comites, fulciūt. Vt sciamus omnia

bona tanquam ex suo fonte à Deo petenda esse: simulq;

speremus, ea ipsa Dei bona in hoc ab eo parata esse, ut nostris utilitatibus inserviant: sicq; accensi charitate

in Deum, cum fiducia accedentes ad thronum gratia eius, petamus nobis necessaria: scientes, nos diuitem &

benignum habere Dominum. Cum autem in verbis suis Heb. 4.
fidelis sit & verax Dominus: utiq; ritè orantibus iam

ex promissione sua existit debitor. Et cum ad præstan-

dum, quod promittit, abundet, ita ut ad opitulandū nec desit facultas, & prompta semper adsit voluntas: ple-

nam utique salutem Orationis beneficio impetrare li-

cet, ut fiat quod scriptum est: Omnis qui inuocauerit

nomē Domini, saluus erit. Ideo Proph. David ait: Pro-

pe est Dominus omnibus inuocantibus eū: omnibus inuo-

cantibus cum in veritate. Voluntatē timentū se faciet,

& deprecationem eorum exaudiet, & saluos faciet eos.

Septem petitionum Orationis Dominicæ, ad cor-

roborandum ægroti animum, Expositio.

Beneficiā suā Deus multis modis in nos ostendit. CAP. V.

Qui cum nō essemus, fecit nos: cum ex culpa nostra

Cyprian. de
Oratione
Dominica.
Luc. II.

perissemus, refecit & redemit nos: sanctificans & muniens nos Spiritu suo, cuius opitulatione in accepta salutem ac tuendam instruere dignatus est, etiam orandi modum dedit. Qui solus nouit bona dona dare petentibus se, idem quid petere debeamus, nos erudire uoluit, ut sui beneficij esset totum quod sumus & possumus: a quo non solum corpus & animam accepimus, sed quocumque ad tuendam corporis & anime salutem necessaria & utilia sunt, de eiusdem Bonitatis fonte etiam habuimus: nihil non quod salubriter postulamus, dum oratione Filij apud Patrem utimur, sine repulsa impetrantes. Sic ergo, inquit, vos orabitis. Matthæi VI.

PATER NOSTER, QUI ES IN CAELIS.

Idem.

Homo nouus renatus, & Deo suo per gratiam creatus, PATER, primo loco dicit: quia filium esse iam cepit. Quod nomen nemo nostrum in oratione auderet attingere: nisi Christus nobis sic permisisset orare. Statim autem nos benignitatis Dei admonet, & fiduciam nostram in Deum attollit Patris appellatio. Qui curam patris adimplet in nobis: & omnia parentis officia & curas affatim exequitur. Nouerunt carnales parentes dilectionem impensè exhibere filiis suis: quid ergo nobis neget Deus, qui iam hoc ipsum dedit, ut sit Pater noster? Et affectu illo, quem indidit Deus parentum pectoribus erga liberos suos, declarat animam suam erga nos: qui tamen ardentior est, & longè uehementior, quam quorumcunque hominum. Sicut Esaias XLIX. & Luca XI. clarè dicitur. Et quia hic in Exordio dicimus. QUI ES IN CAELIS: admonemur Patrem nostrum, non esse terrenum, infirmum, aut corruptibilem hominem,

Psal. 88.
Hester. 13.

hanciem, sed calorum Dominum: cuius sunt caeli & terra
 in cuius ditione cuncta sunt posita: qui iuuare vult,
 Pater noster est: & iuuare potest, quia in calis est
 Dominus & Rex omnipotens. Qui quia omnes nostras
 necessitates ex alto respicit: hoc ipsum corda nostra mi-
 sericordie exhilarare, animum eleuare, & fiduciam nostram
 suscitare & adaugere debet. Pari modo admonemur,
 quo animo terre huius incolatum ferre debemus. Nam
 si Pater noster in calis est: certe Patria nostra non terra,
 sed caelum est. Itaque non res terrenas, sed caelestem illam
 hereditatem inquirere debemus: ad eam anhelare &
 suspirare: dicentes cum regio illo Propheta: Quando ve-
 niam, & apparebo ante faciem Dei? Simulq; afflictio-
 nes huius temporis patienter ferre discemus: quippe qua-
 non sunt condigna ad futuram gloriam qua reuelabi-
 tur in nobis.

Coloss. 3.
1. Pet. 1.

Psal. 41.

Rom. 8.

PETITIO I.

Sanctificetur nomen tuum.

Quoniam honorum filiorum est, ante omnia patris
 honorem & gloriam querere: ideo & nos primo
 loco petimus, ut nomen eius sanctum per vniuersas orbis
 nationes inclarescat: ut iusto honore ab omnibus homi-
 nibus colatur et suscipiatur. Vis ergo ut & per te, quod
 equum est, maxime sanctificetur Dei Nomen? Con-
 templare Dei incomprehensibilem Bonitatem & Ma-
 gnitatem: quia & nouit pios de tentatione eripere: nec
 patitur nos tentari supra id quod possumus, sed facit
 ut cum tentatione pronentum, ut possumus sustinere.
 Da gloriam Deo: & per patientiam in aduersis, Do-
 minum Iesum Christum sanctifica in corde tuo, com-
 municans eiusdem Iesu Christi D. N. passiombus, ut
 & reuelatione gloria eius gaudeas exultans. Sic ex-
 emplar

T 5

Iob. 2.
2. Pet. 4.Ioan. 10.
Rom. 16.

emplar illud omnis patientia, S. Iob, in omnibus afflictionibus suis, ait: Sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum. Commenda & fidei Creatori animam tuam: certus quod non rapiet eam quisquam de manu eius, qui etiam conteret Satanam sub pedibus tuis velociter.

PETITIO II.

Adueniat regnum tuum.

Coloss. 1.

Matth. 25.

Esa. 32.

2. Cor. 5.

Vere felicitas est summa, summum sibi vendicare posse Regem & Dominum: Regem calorū & Dominum uniuersa terrae. Qui gratuita bonitate sua, et mundi huius nos regno selectos, cooptauit in Regnum suum, filij sui unigeniti Coheredes. Quocirca cum gaudio gratias agentes Deo patri, qui eripuit nos de potestate tenebrarum, & transtulit in regnum filij dilectionis suae, assiduis hoc ab eo precibus contendere debemus: ut quos pietate sua semel à peccati & Satana tyrannide ereptos, suoque Regno ascriptos esse voluit, Fide firmos, Spe robustos, Charitate feruidos, Christo adherentes, in sempiternum custodiat: quò ad Regnum illud maiestatis & gloria à Deo repromissum, Christi que sanguine acquisitum, perueniamus. Hoc est illud Regnum nobis ab origine mundi paratum: quod nos demum ab omnibus malis & sollicitudinibus, atq. item omnibus Satanae captiōibus & terriculamentis liberos, in sedem quietis reponit, sicut in Esaia dicitur: Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, in tabernaculis fiducia, in requie opulenta: quod dum nominamus, pigere nos debet peregrinationis huius, & fluxarum rerum, quae in hoc mundo sunt: voluntatem autem bonam habere magis peregrinari ab hoc mundo, & praesentes esse ad Dñm.

Certè, ritè expensis multiplicibus mundi perturbationibus

nobis & pressuris, quis non hinc tanquã è mari tur-
 lentissimo, ad portum tranquillissimũ demigrare ge-^{1. Cor. 2.}
 rit: talibus fructurus bonis, que in cor hominis non as-
 cenderunt? Quis non cum S. Paulo dicat: Cupio dissol-^{Philip. 1.}
 ueri esse cum Christo? Et cum Davide Rege, Educ de
 custodia animam meam? O Regnum verè beatum. O ^{August. lib. Meditat. cap.}
 ciuitas sancta Hierusalem. Quam foelix anima mea, si ^{25.}
 intueri meruero gloriam tuam, beatitudinẽ tuam, pul-
 chritudinẽ tuam, portas & muros tuos, & plateas tuas,
 & mansiones tuas multas, nobilissimos ciues tuos, & for-
 tissimum Regem tuum, Dñm nostrũ in decore suo. Mu-
 riamque tui ex lapidibus pretiosis, porta tua ex mar-^{Apoc. 21.}
 garis optimis, platea tua ex auro purissimo: in quibus ^{Tob. 13.}
 iucundum ALLELVIA sine intermissione concinitur.

PETITIO III.

Fiat Voluntas tua, sicut in caelo, & in terra.

Omnipotens est Deus noster: & nemo potest resi-^{Hester. 13.}
 stere eius Voluntati: facitq; omnia que vult, in ca-^{Psal. 134.}
 lo & in terra. Itaq; nos de eius gratia eam nobis concedi
 oramus obedientia, qua voluntatem eius perfectè facia-
 mus in terra: ad exemplum nimirum celestium Spiri-
 tuum, Deo per omnia obtemperantium: vt voluntatem
 nostram per omnia ipsius voluntati submittamus. Ad
 quem modũ & David orabat, dices: Doce me facere vo-^{Psal. 142.}
 luntatẽ tuã, quia Deus meus es tu. Porro voluntas Dei
 plenam à nobis obedientiam requirit: qualis obedientia
 non solum faciendo qua placent Deo, sed etiam patiedo
 libenter, que minimè placent nobis, prestatur. Oran-^{Ephes. 5.}
 dam igitur equanimitatem & tolerantiam nobis diui-
 nitus dari: ne deficiamus in tribulationibus, ne irrite-
 mur aduersus Deum, & murmuremus: sed patien-
 ter feramus correptiones eius, quoties suam voluntatem
 in nobis:

in nobis operatur: scientes omnes seculi huius erummas, nobis ad probationem, non autem ad exitum immitti: & aeterno gloria pondere pensatum iri. Quam vero sumus Deo curae, verba Christi satis arguunt, dicentes: Nonne duo passeres asse vaneunt, & unus ex illis non cadet super terram sine Patre vestro? vestri autem & capilli capitis omnes numerati sunt. Nec proprio suo peperit Deus, sed voluit eum omni genere afflictionum exerceri propter nos: quare non mirabimur, si & nos, filii saltem adoptiui, etiam affligamur. Et firma sit S. Pauli sententia: Quos praesciuit, & predestinavit conformes fieri imaginis Filii sui: ut sit ille primogenitus in multis fratribus.

2. Cor. 4.
Math. 10.

Rom. 8.

Math. 10.
Ioan. 15.

Math. 26.

Proinde quaecumque nobis obveniunt, bona vel mala, firmiter statuimus, a Deo nobis immitti: & afflicti sumus recordabimur verborum Christi: Non est discipulus super magistrum, nec seruus super dominum suum. Atque cum eodem Magistro & Domino nostro Iesu Christo dicemus ad Patrem nostrum celestem: Fiat voluntas tua. Non sicut ego volo, sed sicut tu.

PETITIO IIII.

Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.

Filii iuxta carnem geniti, a parentibus, si qua re opus habent, postulant: neque solliciti sunt de aliquo subsidio, nimirum prospiciente ipsis benignitate paterna. Cuiusmodi igitur nos per fidem & adoptionis gratiam filii Dei effecti sumus: merito ad Deum Patrem in omnibus necessitatibus nostris confugimus, omnemque sollicitudinem nostram in eum proicimus: quoniam ipsi cura est de nobis. Qui tam opulentus est, ut det escam omni canini: a quo proinde animalia pusilla cum magnis, omnia expectant, ut det illis escam in tempore. Qui tam ben-

Gal. 3. 4.
Gal. 54.

1. Pet. 5.
Psal. 135.

Psal. 103.

est, ut etiā vilissima animalcula pascat: attestante
 propheta qui ait: Qui dat inuentis escam ipsorum, &
 his coruorum inuocantibus eum. Ideoq; Christus D.
 paulo postquam orationem hanc absoluisset, nolens
 solitudine d'urni victus torqueri: eode vitur ar-
 gumento, confirmans Patrem cœlestem tam opulentum,
 tam benignum, tam nostri amantem, cuiq; tantopere cu-
 ra sumus, non commissurum, ut cum passerulis etiam
 & coruis de victu prospiciat: cum lilia agri tan-
 to decore vestiat: nobis in filios cooptatis vestis desit au-
 culis. Quoniam autem constat nos duplicis esse substan-
 tia, & quamquamque proprio indigere sustentaculo,
 corpus corporali, animam spiritali: at verò animam
 partem esse nostri potioris: ideo spiritualem ac cœlestem
 alimoniam à benignitate Patris nostri cœlestis, potissi-
 mum optare debemus. Principio quidem Dei Verbum,
 ut in eo vivamus: quia non in solo pane vivit homo, sed
 in omni verbo quod procedit de ore Dei. Hinc in libro
 Sapientia dicitur: Non natiuitatis fructus pascunt ho-
 mines, sed sermo tuus hos qui in te crediderint, conser-
 uat. Deinde Christum ipsum anxie desiderare debe-
 mus: qui vnigenitus Dei filius, vita est largitor & al-
 ter, quem nobis de celo pater mittere dignatus est, fame
 pereuntibus: de quo quisquis ederit, non morietur in
 ætænum. Per hunc panem reniximus: per hunc alimur
 & aginamur, & adolescimus ad perfectum robur spi-
 ritus. Hic nobis quotidie trauciendus in anima visce-
 ra: quod sit, dum eum propter nos & nostram salutem
 hunc mundum de celo descendisse, carnem induisse,
 & in ara crucis immolatum, perpetuam generi huma-
 ni salutem attulisse, firma fide credimus, & grata men-
 ter recolimus: cuius quidem fiducia non dubitamus pro-
 piam nos habere patrem Deum: & post hanc vitam
 piè actam,

Psal. 145.

Matt. 6.

CONSIDERATE
CORVOS.
LUC. 12.

Deut. 8.

Matt. 4.

Sap. 16.

Ioan. 6.

Eph. 4.

Vide Aug-
gust. de
Doct.
Christ. lib.
3. cap. 16.

Hieron. in
Matt.
August. su-
per Luc. ser.
28.

Idem Hom.
24. Et ad
Probam
Epist. 121.

Cyprian. de
Cena Do-
mini.

1. Cor. 11.
3. Reg. 19.
Iosue 5.
Exodi 3.

pie actam, Vitam in Christo habituros eternam. Est & Panis Spiritualis, anima cibus: Panis ille super substantialis, qui super omnes substantias est, & uniuersas superat creaturas: Eucharistia communicatio, & Sacramentum fidelium: cuius participes sunt omnes, qui uerantur in magna domo, qua est Ecclesia. Sicut autem panis communis, quem quotidie edimus, uita est corporis: ita Panis iste super substantialis, uita est anima & sanitas mentis. Hic Panis spiritualis, qui anima nostra fulcit substantiam, quò magis est necessarius & salutaris, eo ardentioribus uotis a Deo est expectendus. Huius autem, id est, hoc tempore, est necessarius Panis iste, non quidem ad huius temporis, sed ad futuram felicitatem consequendam. Nam Panem Angelorum, quem sub sacramento manducamus in terris, eundem sine Sacramento manifestius edemus in caelis, in mensa Patris nostri caelestis: qua Regni filios feliciter explebit perenni copia ueritatis aeternae: qua perfrui perfecta felicitas est, nesciens desiderium alterius rei, siue qua in caelis, siue qua in terris est. Quam ob rem sedulo nobis orandum, ut eo dignè utentes, corroboremur in huius mundi deserto, donec ad promissionis terram, uerò à Dei magnifica gloria lacte & melle manantem, perueniamus.

PETITIO V.

Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.

Luc. 12.

Debitorum nomine peccata significantur. Ideo in Luca dicitur: Dimitte nobis peccata nostra. Habet haec petitio commonitionem infirmitatis nostrae, qua miseriam nostram fatemur, & culpam agnoscimus: & gratia Dei atque misericordia nos indigere testamur: perentes

antes dimitti nobis debita nostra. Nostra sunt de-
 bita: Nos peccauimus: Dei est, misericordia: in quam
 omnem figere debemus. Ideo bene S. Augustinus
 ait: Vna spes, vna fiducia, vna firma promissio, Misericordia tua Domine. Nam & eadem haec petitio spe-
 ra fulcit cor nostrum: remissionem peccatorum indu-
 bitam ostendens. Nequaquam enim Christus veniam
 delicti petere nos iussisset: nisi sciret, Patrem ad dan-
 dam eam semper promptum & paratum esse.

Misericordiam suam erga eos, qui peccauerunt, &
 agnoscunt delicta sua, Deus luculeis Promissionibus in
 Scripturis S. proposuit, incundis Parabolis adumbra-
 uit, & confirmauit Exemplis. Apud Ezechielem: Vi- Ezech. 33.
 no ego, dicit Dominus Deus: nolo mortem impij, sed ut
 conuertatur impius à via sua. Et in Euangelio clamat
 Christus: Venite ad me oēs qui laboratis & onerati Matt. 12.
 estis: & ego reficiam vos. Et ne quis de peccato conuersus
 ad Deum, repulsam vereatur, parabolā de filio post pa- Luc. 15.
 ternā substantia infamē dissipationē, ad patrem reuerso,
 & cum ingenti letitia suscepto: similiter de oue perdita
 & requisita: & de drachma reiuuenta, proponens: Sic
 erit, inquit, gaudium in celo super vno peccatore peni-
 tentiam agente: Praestitit fidelis Dominus quod promi-
 sit: & post multas iniquitates & impietates, MANAS- 1. Paral. 33.
 SEN: post aliena vxoris violationem, & mariti cadem, 2. Reg. 12.
Luc. 18.
 DAVIDEM recepit in gratiam: & post vnā vocem,
 compuncti cordis indicem, PVBLCANVM de templo in-
 domum suam miseratio Domini remisit iustificatum.
 Multa quoque peccatricis mulieris peccata, intra mo- Luc. 7.
 ram vnius conuiuij, omnia deterfit. Similiter & PAV- 1. Tim. 4.
 LVM, ex blasphemio & persecutore Ecclesie, insignem
 Apostolum & Euangely praconem effecit: in iis exem-
 pli clementia sua proponens, ut ad similem spem venia
 erudi-

August.
 Conf. II. lib.
 10. cap. 32.

1. Paral. 33.
 2. Reg. 12.
 Luc. 18.

Luc. 7.
 1. Tim. 4.

Cyprianus.

erudiret omnes, qui credituri sunt in vitam aeternam. Addidit autem Legem Christus, certa nos conditione constringens: ut sic nobis debita dimitti possint. secundum quod & ipsi debitoribus nostris dimittimus: scientes impetrari non posse, quod pro peccatis poscimus, nisi & ipsi circa debitores nostros paria fecerimus. Idcirco alio in loco dicit: In qua mensura mensueritis, in ea remetietur vobis. Et seruus qui post dimissum sibi à Domino omne debitum, conseruo suo noluit ipse dimittere, in carcerem relegatur, quia indulgere conseruo suo noluit: & id quod sibi à Domino indulsum fuerat, amisit. Qua adhuc fortius Christus in praeceptis suis maiore censura sua vigore proponit: Cum steteritis, inquit, ad orationem, remittite si quid habetis aduersus aliquem, ut et Pater vester, qui in caelis est, remittat peccata vobis: si autem vos non remiseritis, neque Pater vester, qui in caelis est, remittet vobis peccata vestra. Excusatio tibi nulla in die iudicii superest: cum secundum tuam sententiam iudicaris, & quod feceris, hoc & ipse patiaris.

Matt. 7.
Matth. 18.

Mat. 11.

Et ne nos inducas in tentationem.

PETITIO VI.

Et ne nos inducas in tentationem.

Job. 7.

Non hoc postulamus à Deo Patre nostro, ne nos tentatio impugnet in hac vita, quae tota tentatio est super terram: sed ne derelicti ab eo, tentationibus aut consentiamus decepti, aut cedamus afflicti. Quandiu autem in hac vita versamur, mille modis sollicitamur ad ruinam: nec possumus unquam esse securi. Nusquam cessat tentator ille: qui non veritus est unigenitum Dei filium aggredi. Et si meminerimus, quid Apostolorum principi acciderit, qui fortem usque ad mortis societatem animum professus, ter Dominum suum abiuravit: non possumus non perhorrescere tentationis periculum.

Matt. 4.
Ioan. 14.
Matth. 16.
1. Cor. 10.

Sed

consolatur nos *Apostolus Paulus*, qui fidelem esse
 suam dicit, qui non patietur nos tentari supra id quod
 possumus: sed facturum etiam cum tentatione prouen-
 tum, ut possimus sustinere. Quare de nostris non pre-
 sumamus viribus, sed sobrietate, vigilatia, & precatio-
 ne, aduersus tentatoris assultus nos muniamus: nec ho-
 stem prouocemus, memores imbecillitatis virium: & ta-
 men aduersus ingrumentem tentationis procellam infra-
 ctis animis consistamus, diuino freti presidio: sine quo nihil
 possumus, & in quo omnia possumus. Beatus autem vir
 qui suffert tentatione: quonia cum probatus fuerit, acci-
 pit coronam vite, quam repromisit Deus diligentibus se.

Ioan. 15.
 Philip. 4.
 Iac. 1.

PETITIO VII.

Sed libera nos à malo.

Neque hic petimus à Deo, ne quid in hoc mundo
 patiamur aduersi: sed ne ipsis aduersitatibus ani-
 ma ledatur. Tam est vita hæc referta calamitatibus,
 ac tristicissimis casibus: tam plena periculis ac scopulis: ut
 merito vite huius saturi ac mortis cupidissimi esse de-
 beamus. Ad hæc tanta natura infirmitate circūdati su-
 mus, & in tanto vite humana lubrico incerta vestigia
 ducimus: ut ad tuendam corporis & anime salutem, multis
 admodum presidiijs Diuinis indigeamus. Sed cum potens
 sit Deus, omnia facere superabundanter, quam petimus
 aut intelligimus: nostramque ipse imbecillitatem bene co-
 gnita habet: totos nos in eius tutelam tradentes, rogamus,
 ut in vniuersum ab omni malo per gratiam suam libe-
 rare dignetur: ut eius ductu in hoc mundo toto in mali-
 gno posito, inter laqueos ad perniciem nostram undique
 dispositos ambulantes, per varios casus, per tot discrimi-
 naria rerum salui euadamus. Proinde Christus ipse mi-
 ser ac infelicis nostre conditionis misertus, ad Patrem
 suum orauit sollicitus pro nobis, dicens: *Nō rogo ut tollas*

Eph. 3.

1. Ioan. 5.

Ioan. 17.

Z eos de

eos de mundo, sed ut serues eos à malo. Tentationem ergo molestiam omnem atque arumnarum, patienter tantisper feramus, ac superemus: donec caelesti Patri placuerit, omni mortalitatis huius onere exutos ad perfectam, & nullis iam amplius molestiis obnoxiam Beatitudinem traducere. Vbi autem tempus aduenerit, ex hac nobis migrandum sit miserissima vita: tum vero obnoxius Deum precemur, ut placidam horam, fructu bonum, & felicem exitum cōcedat: nostrasq; animas in manus suas perpetuò commendatas habeat.

A M E N.

HAc voce confirmamus & ostendimus fiduciam nostram: non modò nos optare salutaria, sed & omnino nihil hesitare indicantes, quin quae iubente & erudiente Filio piè petimus, praestante Patre efficaciter consequamur. Requiritur enim fides certa & indubitata, de promissione gratiae & misericordiae Dei: qua sine ulla hesitatione ac diffidentia credamus nos accepturos, quae in Oratione dominica oraculo Iesu Christi vobis tradita. precati sumus, qui dixit: Petite: & dabitur vobis. Et: Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam: ut glorificetur pater in filio. Si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam. Item: Amen, amen dico vobis. Si quid petieritis Patrem in nomine meo: dabit vobis. De fide autem, quam in oratione necessariam esse diximus: extant Christi Iesu verba, Matthæi ix. & xxi. Marci ix.

Luc. 11.
Ioan. 14. 16.

M O S E S. Deuteronomij IIII.

Non est alia natio tam grandis, quae habeat deos appropinquantes sibi, sicut Deus noster adest cunctis obsecrationibus nostris.

CON-